

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

5. De alijs Pronuntiationis vitiis: De Coccysmo, Brancho, Suspiriis, blæsa
Nare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

effundere; etiam si non vitioque vocis sunt vitia; quia tamen propter vocem accidunt, huic loco subijciuntur. Quod vero ad rectam spiritus & vocis œconomiam attinet, nec volubilitate nimia confundenda, quæ dicimus, quæ & distinctio perit, & affectus, & nonnunquam etiam verba aliqua sui parte fraudantur; cui contrarium est vitium nimie tarditatis. Nam & difficultatem inveniendi fatetur, & segnitia soluit animos, & in quo est aliquid temporibus præfinitis, aquam perdit. Promptum sit os, non præceps moderatum, non lentum; spiritus quoque, nec crebro receptus, concidat sententiam, nec eò usque trahatur, donec deficiat. Nam & deformis est consumpti illius sonus, & respiratio sub aqua diu pressa, & receptus longior, & non opportunus, ut quia fiat, non ubi volumus, sed ubi necesse est. Hæc Fabius.

De vocis naturalibus vitiis, & virtutibus.

CAPVT VI.

Vox nigra
græcè

Vilius Pollux, Onomastici lib. 2. c. 26. viginti ferme vitia enumerat, quibus mala vox appellari solet.

Prima est *μυλαινα*, nigra, hoc est, obscura translatione ducta ab oculis ad aures. Nam ut nigrum segnius oculos afficit, ita hæc vox difficiliter in aures penetrat, & secum minus habet amœnitatis, imò tristis retinet quidpiam horrois.

φαιά, fulca, vel subnigra, differt quidem à nigra, quòd minus habeat obscuritatis, sed tamen à pura vocalitatis nitore longè abest.

Ακρη, inamœna, quales esse solent aliquando robustissime voces, cum quibus raro miscetur iucunditas. Et id in Cassio Severo mirabile fuisse memorat Seneca, quòd valentissimæ vocis retineret suauitatem. Hæc enim inter se raro conueniunt, ut eadem vox sit suavis, & solida.

Σμικρά, pusilla dicitur à Quintiliano, quæ *επιρρηκω*, excelsæ & prægrandis opponitur. Talis est eorum qui pipite magis videntur quam loqui.

Στινή, angusta, quæ veluti per arctum gutturis canalem tenuiter eliquatur, nec aures implet auditorum.

Αωόκηθω, Quæ vel difficilè auditur, vel

auribus importunè molesta est.

Ασαφής, iusurda, vocatur à Fabio, quæ ut Aspendius citharista, sonum intus retinet, nec vocales habet emissiones.

Συκχημίνη, confusa, nec plenè articulatis sonis distincta.

Εκμυλι, absona, discrepans, & inconcinna.

Αμυλι, neglecta, sine nitore, & palæstra.

Ανάγωγος, rudis, & intractabilis, quales esse solent pulli equorum effrænes.

Απεδής, ad persuadendum inepta, qualis esse solet vox cantantium in oratione.

Αυσκαμπής, rigida, quæ agrè flexiones admittit.

Τραχῆα, dura, & aspera, quæ strepitu aures offendit.

Δισπαρμίνη, discrepta, quæ sit, quando sermo subsultat imparibus spatijs ac sonis, miscens longa breuibus, grauiacutus, elata summillis, & inæqualitate horum omnium, sicut pedum, claudicat sermo: eadem varia & inconcinnus dicitur.

Αυπηρά, tristis & acerba, quæ auribus iniucundum sonum fundit, qualis esse solet rotatum stridularum, aut inconcinnatum aurium.

Βραχολόγος, infirma, quæ tenuis & elilus spiritus in raucam exilitatem spargitur.

Χαλκήρεσσα, ænea, quæ instar ætis vehementi quodam tinnitu aures ferit.

Οφέα, acuta, quæ sonantius quàm par est, aures præcellit, & penetrat. Non enim acutissimus sonus orationibus conuenit, quòd prætenuis sit, & nimis secans, & immodicæ claritatis, contrariæ verò virtutes sunt.

Vox *ιψήλη*, alta, quæ ex firmis sparsa latetibus, aures implet plenissimè.

Χηίροκηθω, excelsa, & exaggerata, quæ non modo plenius auditur, sed ipsa firmitate durabilis est.

Λαμπιρά, clara, quæ nitidiùs personat, & nullis maculis infascatur.

Πλατῆα, plana, fusa, explicata.

Βαρῆα, grauis, & prægrandis, qualis esse solet valentissimorum musicorum, quæ si admixtam habeat suauitatem, laudatissima vox est; at verò dulcedinis expers, plerunque in vastam enormitatem spargitur.

Λευκή, candida, & pura, quæ aures afficit, ut color albus oculos.

Εκκαθαρμίνη, pura, pura, & quasi omnibus vitijs ac sordibus defæcata.

υδῆα

Virtutes
voci.